

Лесик та його бабуня

Лариса Письменна

Щоранку бабуня водить Лесика в дитячий садок.

Вона дуже старенька і сива-сива, як отой пух з кульбабки, що на нього Лесик так любить дмухати. Лесик же хлопчина нівроку: дебелий, червонощокый, і літ йому вже немало — за два місяці всі чотири буде.

Лесик завжди цупко тримається за бабусину руку, щоб часом не загубитись. На розі вулиці він спиняється і починає тягти бабуню назад.

— Не піду-у... Там машини...

— От мені лишенько! — бідкається бабуня.— Та чого ж ти боїшся? Адже я з тобою!

Та Лесик уперто гуде:

— Бою-у-уся...

Тоді бабуня бере Лесика на руки і, крекчучи від натуги, переносить на другий бік вулиці.

Проте найстрашніше—це двір з ґратчастою огорожею. Там, за прозорими ґратками, гримить залізним цепом здоровенний собачура з отакенною зубатою пащею! Коли наблизитись до огорожі, пес роззявляє свою люту пащеку і погрозливо гарчить. У Лесика тоді холоне всередині, а бідній бабуні доводиться довгенько морочитися, доки вона проведе його повз той страшний двір.

Нарешті, минувши всі небезпеки, вони благополучно приходять в дитячий садок. Тут бабуня сідає на лавочку і, важко дихаючи, відпочиває. Лесик теж відпочиває, хоч він, по правді кажучи, не зморився. Потім бабуня просить Надію Іванівну гарненько доглядати Лесика, цілує його в обидві пухкі, рум'яні щоки і, старенька та зігнута, поволі дибає додому.